

Verloskunde

Het "kundig" zijn om een levend wezen op onze aarde te verlossen van een probleem. Dat kan zowel bij een mens als bij een dier zijn. Je kunt iemand verlossen van een vervelende steenpuist of van een splinter in een vinger of een egel van de vervelende teken op zijn lijf. Doorgaans verstaan we onder "verloskunde" het ter wereld brengen van een nieuw individu op onze aarde. Mijn verhaal gaat dus niet over het verlossen van een vishaak uit de wang van een mens die op vissen jaagt.

Ik zit als tienjarige boerenzoon op een melkkrukje achter een voor mij enorme koe die in barensood is. Mijn vader heeft me hier neergezet en ik moet op de koe letten. Als er iets vreemds gebeurt met de koe moet ik hem snel roepen. Het is al avond en alle koeien liggen vredig te herkauwen op het eerder opgenomen voedsel. Een van de moederdieren moet op deze avond een kalf ter wereld brengen, ik wist dat niet, maar mijn vader met zijn ervaring wel! Ik hoor de moeder koe af en toe kreunen en soms denk ik dat ze stervende is. Er komt regelmatig een grote hoeveelheid water uit de koe stromen en ze poept ook af en toe.

Ik zit maar te kijken en weet heus wel dat er spoedig een kalfje wordt geboren. Op een gegeven moment worden de geluiden van de in baringsnood verkerende koe ook mij te machtig en ren ik over het stropad achter de andere twintig rustende koeien naar mijn vader die ook rustig in de huiskamer de krant zit te lezen. Ik vertel hem dat het niet goed gaat met Jacoba en dat hij direkt moet komen. In alle rust loopt mijn vader achter mij aan en controleert met zijn enorme handen het geslachtsorgaan van de hijgende koe. "Nog niets aan de hand" is zijn opmerking en hij loopt weer weg. Binnen vijf minuten is hij weer terug en geeft mij een sinasappel. Met de woorden "Eet die maar op, en let goed op", loopt hij weer weg naar zijn krant. Er was toen nog geen TV in onze huiskamer. Het enige wat men als avondvertier had was de familie Doorsnee op de radio en de streekkrant, de krant met het nieuws uit de omgeving van het dorp waarin wij ons bevonden.

Ik zit dus nog steeds op dat melkkrukje achter Jacoba en zie de vulva van de koe steeds groter worden. De sinasappel schillen heb ik in de mestgroep geworpen achter de barendende koe. Naarmate het geboorte kanaal van de koe door het vele persen ruimer werd, groeiden ook mijn ogen en toen ik een pootje van het jonge kalfje zag verschijnen, rende ik de klompjes van mijn voeten om de hulp van "Pap" te halen.

Mijn vaders naam kwam niet voor in de "Quote 500", zelfs niet als je er nog een handvol nullen achter plaatste. De klompen werden dan ook op de groei gekocht en moesten lang mee gaan. Een maat te groot was dus normaal en ook normaal was dat er doordoor bij een snelle actie van mij, een klomp van mijn voet vloog in een andere richting dan ik voor ogen had. Maar ik had met anderhalve voet mijn vader bereikt.

Rustig en liefkozend kalmeerde mijn vader de moeder koe en met zijn vakkundige handen, bracht hij de beide voorbeentjes van het jonge kalfje in de juiste verloshouding. Samen trokken we heel voorzichtig, met de verlossingsloei van de moeder, een nieuw leven op onze aarde.

Het kalfje was geboren, de moeder was verlost! Terwijl mijn vader met stro het jonge dier schoon wreef en activeerde, ging de moederkoe staan met een enorme sliert uit haar vagina. Het jonge kalfje kon niet in de stal blijven liggen en kreeg een eigen hokje in de boerderij. De nieuwe moederkoe kreeg voor haar prestatie wel tien lekkere koeienkoekjes toegediend. Mijn vader molk de moeder direkt na de verlossing en de biest werd aan het jonge kalfje gegeven. Van de vijf liter melk die mijn vader uit de uier kreeg, had het jonge kalfje aan een halve liter genoeg. Wat over was kreeg de koe terug en ze slurpte dat gretig op uit de emmer. Voor mij nog steeds heel vreemd dat een koe haar eigen melk drinkt.

Biest, zoals wij de eerste melk van een jonge moeder noemen is zeer waardevol! Het bevat zoveel bestanddelen, die wij nooit kunnen namaken. Ook ik heb in mijn koelkast zakjes poeder staan met Colostrum, imitatie moedermelk. Ik geef dat aan verzwakte dieren en aan jonge egeltjes. De echte moedermelk en moederliefde komen van een vrouwelijk wezen op onze aarde en niet uit een laboratorium.

Mijn vader ligt nu in zijn graf en ik weet dat hij uitkijkt over het Drentse land wat hij ooit zo lief had. Hij heeft mij wel de kennis van "verlossen" geleerd! Toen hij mij op dat melkkrukje achter een barende koe plaatste en ik jaren later alle vereiste diploma's en brevetten had behaald op verloskundig gebied en duizenden verlossingen heb verricht, moet mijn vader gedacht hebben. Hij heeft toch iets geleerd tijdens die vele sinasappels op dat krukje.

Lieve mensen, geloof van mij,

Verloskunde bij mens of dier, is het einde ... en het begin!

SKUKUZA

